Azerbaijan

On Noiembrie 27, 2021

Ascultă ceea ce ești, fără să vezi ce se așteaptă de la tine.

Roudeep – Azerbaijan. Ascultând-o, oferindu-i toată atenția mea, chiar dacă a fost ceva mai greu la început să-i prind linia melodică, simt că sunt conectat cu mine însumi, în raport cu scena unei plimbări solitare nocturne. Este o *Etnatropmysthes* , o susținere necondiționată a vieții lăuntrice ce calibrează mai mult o vibrație joasă, și mai puțin o vibrație înaltă, la niveluri favorabile de percepție a frumosului, a spațiului și timpului înconjurător.

Fondul este crepuscular, ocult, tranzitoriu, lăsând loc unei întrebări în surdină: mă pot oare întoarce la ceea ce a fost cândva atmosfera emoționantă și învecinată cu strălucirea nostalgică atribuită decorurilor din filmul unei vieți care se tot repetă?

O ascult cu toată ființa, cu un elan artistic nemaiîntâlnit, având înaintea mea șoapta unei brize de vară sau atingerea luminii crepusculare de un perete de sticlă care îți oferă o privire oglindită în fenomenele complexe ale vieții și universului. Linia melodia freamătă a mirare, fragilitate și delicatețe, a istorie, a iubire, unduindu-se în leagănul plăcut al valurilor care îmi mătură gândurile și pașii pe nisip, într-un moment când noaptea se îngână cu ziua, ajungând până la măsura acelei vibrații artistice atât de inconfundabile, atât de necunoscute chiar și pentru cei maturi spirituali. Desigur, o metaforă.

Leadership: Imaginea pe care o ai despre tine poate să asigure continuitatea între fluxul creator și însufleţirea sinelui, dublată de acea reverberație compensatorie a imaginii unei realități care nu mai există ca atare?

Dar cred totuși că există o continuitate ontologică între timp și eternitate în sound-ul unic al melodiei, același ca al unui ocean care așteaptă la țărm ca cineva să-i pătrundă tainele, încercând să simtă teribilul vârtej al adâncimilor sale de neînțeles, fără să piardă în ceață peisajul verde-albastru al universului abisal.

Asemănarea piesei Azerbaijan cu Moonlight Sonata s-ar putea realiza numai în salt registric (supratăcut-grav), prin trecerea lină de la o nuanță la alta. Ascultând-o și reascultand-o, ea pare să-mi întinerească trăirile, stăruitor și cuprinzător, printr-un fel de însufleţire a sinelui, dar și printr-un fel de difuzie a experienței de omnipotență ce asigură elanul pulsiunii de viață a unui Creator de ritmuri biologice, ușoare, îndrăznețe.

E ca și cum acel fior inițial al muzicii bine șlefuite de fluxul creator al mileniilor, venit din adâncul sufletului de origine cosmică, ar încearcă să-mi stârnească acea vibrație emoțională a sentimentelor pe care le animă amintirea unei mângâieri suave, calde, angelice, acea mângâiere lină a cununii biruinței, în îmbrățișarea îndelungă a veșniciei.

Leadership: Poți să te conectezi la tine însuți prin rememorarea nostalgică atribuită decorurilor din filmul unei vieți care se tot repetă?

Lipsită de orice deșertăciune, șlefuită de provocările vieții, știind că nu acumularea lucrurilor aduce bucuria și odihna sufletului, Azerbaijan are drept efect sensibilizarea materiei artistic-scriitoricească, dăinuind peste straniul fior al înțelesului ce stăpânește deopotrivă apusul, răsăritul, cerul și marea. Alteori, Azerbaijan se comportă ca un bătrân neghiob ce se lăsă cuprins de amintiri tot mai îndepărtate, estompând puterea vie pe care o posedă simțirea

unei rezistențe la o acțiune izbitoare. Numai fragmentarea lumii în puncte diferite de vedere mă scoate din unitatea acestei piese muzicale care aparține mai degrabă sensibilității spiritului, decât cuvântării unui tablou rar al lui Salai.

Este doar o reverberație care-mi răscolește sentimentele? Doar o șaradă a minții supuse unei entități caracterizată de patru atribute: înălțime, durată, intensitate și timbru? Tot ce știu este că nicăieri nu m-aș simți mai aproape de mine însumi, da, curată sinceritate ce-a împodobit vreodată sufletu-mi de artist, ca atunci când sunetele *tenuto* repetate încep să aibă receptivitate absolută față de universul imaginar al lui Borges, unde moartea și busola nu-și găsesc niciodată drumul înapoi spre proprietar:

"Prințesa de Faucigny Lucinge primise de la Poitiers tacâmurile de argint ale familiei. De pe fundul adânc al unui cufăr pecetluit cu ștampile internaționale ieșeau, rând pe rând, cele mai fine lucruri neînsuflețite: argintăriile de Utrecht și de Paris, cu o bogată faună heraldică și un samovar. Printre ele - cu o abia perceptibilă și ușoară tresărire de pasăre adormită - bătea misterios o busolă. Prințesa n-a recunoscut-o. Acul albastru năzuia spre nordul magnetic. Cutia de metal era concavă. Literele de pe sferă aparțineau unuia din alfabetele de pe Tlon."

Așa s-a petrecut prima pătrundere a lumii fantastice în lumea reală, din universul lui Borges. Şi tot așa, Azerbaijan, acest perimetru al muzicii universale în care creația devine miracol, reprezintă o capodoperă plină de vrajă a cărei cunoaștere profundă se dezvăluie treptat, într-o comuniune a sufletului cu taina divină. În sfârșit, o altă perspectivă, o mică piesă dintr-un vast camuflaj.

Compensatoriu, puterea inefabilă a sunetului care mă învăluie total în timpul tranziției dintr-un spațiu al ne-minții, dintr-o liniște interioară, spre nostalgia acelui freamăt multiplu de reverberație a astrului pe un ocean al închipuirii, nu se amestecă neapărat cu tematica unei povești imaginare sau reale, dar creează un efect de rezonanță pe frecvența progresivă, *molto expressivo* , a unei stări armonioase.

Leadership: Efectul propriei tale imaginații se poate materializa într-o adâncire și o desăvârșire a unor intenții artistice, fără să inregistreze o tensiune în repetiția naturii complexe a Creației?

"Grăbește-te să mă asculți și să te bucuri de mine, căci nu știi cât de grăbită este viața", asta pare să exprime notele unei octave minore de care Azerbaijan s-a înconjurat prin intermediul unui pasaj intonat exclusiv în planul inferior al orgii electronice. Iar înțelesul primar al acestei legături puternice între ființa umană și spiritul neîmblânzit al muzicii, pe frecvențe soul și electro, în avangarda unei arte totale, pe care Azerbaijan îl evidențiază cu amplificarea unei mângâieri nostalgice resimțite cu plăcere încă de la început, este acela că măreția se naște din singurătatea cu care am legat pe parcursul vieții relații cu universul artistic și cu natura înconjurătoare.

Da, poate fi o explicație. Dar ar mai fi ceva. Atunci când ascult această minunată piesă, neobosit, cu luminile stinse, în schimbul unei realități mai puțin trecătoare, fapt ce are drept efect sensibilizarea materiei scriitoricești, simt că fac parte din activitatea de creație a unui artist care își dezvăluie orientarea contemplativă către Înalt, către latura religioasă. Şi astfel, simt că mă scufund într-un ocean al viselor, al emoțiilor, al exaltărilor, amplificând parcă o dilatare a sufletului: *Orevishartta* , când sufletul se pierde în Dumnezeu, unindu-se cu alte ipostaze divine.

Printr-un fel de vrajă electro-stimulatoare a acordurilor tonale fine, încadrată într-un moment ce permite trecerea dinspre lumea reală în cea a amintirii de dincolo de timp, această operă plină de vrajă, a cărei cunoaștere profundă se dezvăluie treptat, îmi ia ușor mințile și mă transpune într-un personaj din cărțile lui Asimov, sau din lucrările revoluționare ale lui

Salvador Dali. E ca un cutremur liniștitor pe o rază mai mare de acoperire. Vai, ce ciudat mă simt !

Vă prefaceți că nu mă auziți? Nu, nu sunt o imitație ieftină de acorduri muzicale izvorâte din plasticitatea unei rostiri trăite, interiorizate, candide, fără posibilitatea recuperării și a reparării momentului din trecut, când curenții oceanului trăgeau totul înspre depărtări și orizont. Căci am curajul să visez, atunci când nimeni nu mai are curajul să îndrăznească. Este vorba despre o stare a luminii caracterizată de un zgomot redus, în care sufletul meu, prizonier în realitatea unei lumi mai sublime, întărește una din legile universului: "asculți ceea ce ești, fără să vezi ce se așteaptă de la tine".

O tensiune în repetiția naturii complexe a creației este echivalentă cu acea atitudine de tipul „Eu știu și simt ceva ce tu nu vei putea înțelege niciodată", de care artistul dă dovadă atunci când face trecerea de la stări sufletești extrem de diferite: de la duioșie sau tristețe - la bucurie.

Azerbaijan este legătura dintre mine și o altă lume, din altă dimensiune a trăirii. Să știți că mi-am însușit efectul acestei muzici inaudibile urechilor care nu înțeleg limbajul artei, neștiind să fac diferența dintre timp și eternitate, coroborându-mi gândurile la ceasul când noaptea se îngână cu ziua. Mă pândea o primejdie, o singurătate ce angajează în forță ființa interioară, devenind un resort al creației.

Taina unui dor de mine însumi încă se ascunde în stele și în lună, în stări sufletești, în jocul de lumini și umbre, în raportul subtil dintre sunete și note, tonalități și tempou...

* Notă: Roudeep - Azerbaijan

Source: https://neculaifantanaru.com/azerbaijan.html